

Döbrentei Kornél

Befejezett kiűzetés

Legutóbb búcsúzni jártam itt.
Most magához rendelt a tenger.
Kikoptam. Vélte, talpra állít?
Nem gyűr le vaskos hullámhenger?
Emlékszik párbajunkra talán,
nem első vérig, annál tovább!
Az ifjúságom lel vissza rám,
már nem mindegy, miként állt odább.

Kár értem, ki vad legény voltam?
Küzdöttünk egymással szilajon.
Ki a győztes? Nem fekszem holtan
lent, ravatalozó iszapon.
Birkóztunk, méltó ellenfelek,
mindenre elszántan, konokon,
fölmorzoltak sodronykötelek,
tusáztam velük mint Laokoón.

Egy lélek süppesztí nyomait
a fövényen? Eltörli dagály?
Vagy üres kagylókba elbújik?
Mi jelzi, valamikor valál?
Minden őrlángméhű sebhelyet,
férfi-fátum adományaként,
akár hadiérmet viselek,
büszkén diadalt s érte a kint.

Meghívtál s morajlottad: „Ne félj,
tedd próbára ismét önmagad.”
Elaggtam. Küzdelmünk nem fair play,
ősmagzat-üledék marad.

DÖBRENTÉI KORNÉL (1946) költő, a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Legutóbbi kötete: *A harapófogó öblében* (válogatott versek, 2018).

Horizontodra lebűvöltem
szeksztánssal égből déli Napot,
horgony ördögszarván megültem:
mord mélységekbe zuhantatott.

Ennyi a kaland. Szerény s kétes.
Ösztön s mersz elegye az érdem!
Magosság, mélység, mily sekélyes.
Zátanyon teng önébredésem.
Hullámhegyre föl, a völgybe le.
Késleltetve hullsz szakadékba.
Lám, a lét tartama, értelme:
vívsz, s rozsdaként mész vakarékba.

Tudtad, kiléptem a körből, mely
önjáró és óriás kerék.
Sós Jézus-vérrel telt a kehely,
már nem küld úgy erőt, mint elébb.
Végítéletednél megbuktam:
övíg vízben, megfáradt fodor
roskasztja nyűtt lábam, elsodor,
s arasznyi mélyen orra buktam.

És partra vetődtem, négykézláb,
Kidőltem, elterültem hanyatt.
Szégyenvörösre mart hátamat
delfinek sem gyógyítják tovább.
Bámulok alanti s fönt-eget,
ár boc nyújtózik, szent ostoba.
Várok fénypázmákból kötelet.
Főlkapaszzkodnék! – Honnan s hova?

Tengerésztemetés

Vissza a legelső s legvégső imához,
éppen daróc vitorlavászonba varrnak,
nincsen időd, hogy utószor még elkárhozz,
felkínáld lényed hullámnak, szélnek, Napnak.

Éppen daróc vitorlavászonba varrnak:
szállani, fellobogni bénult tetemet.
Kik kényszerzubbonyt szabnak a már Szabadnak,
nem sejtetik, ez völgy- vagy hegymenet.

Csobbanásnyi csönd, ennyi maradtál.
Le, súlyosan süllyedő nehezék vonszol,
nem hiányzik tabernakulum, sem oltár,
előtte térdeltél ártatlan imposztor.

Most hatalmas hab-hant a Tenger, nem tükör,
derűjét s arcod benne többé nem leled,
elragadja utó-tudatod s úgy gyötör,
majd rád terül, mint elborult emlékezet.

Elment az utolsó mentőhajó. Volt s nem?
Bevillan habzó nászi gyolcs s halottas ing.
Kíáltani vagy suttozni kell odalenn?
Elég ha mormolsz: Mentsétek meg lelkeink.